

Fredag 24 januari

Inför årsmötet: Lundavänstern tappar medlemmar

Det stundar årsmöte för vänsterpartiets lundaavdelning den 1 februari.

I kallelsen till årsmötet berättar styrelsen att föreningen förlorat över 20 medlemmar under året och nu är nere i 165. Det innebär en halvering sedan glansåren för tio år sedan.

Six medlemmar har begärt utträde av politiska skäl och elva har avförts på grund av bristande betalning. En orsak som mycket väl också kan dölja politiska orsaker.

I rapporterna till årsmötet säger bl.a. den kommunalpolitiskt ansvarige att vänsterpartiet var det parti som klarade valet bäst av dem i den gamla majoriteten. Samtidigt pekas också på att den lokala politiken var bättre än rikspolitiken.

I landstingsvalet förlorade partiet hela sin representation eftersom man inte nådde upp över 3%-spärren.

Förnyelse för samarbete

Trots kritik mot de båda majoritetsbröderna förordar vänsterpartiet fortsatt samarbete med s och mp. Vänsterpartiet i Lund lovar fortsatt realism i politiken och säger att överbudspolitikens tid nu är förbi, också i opposition.

I övrigt är det tunnsått med rapporter från nämnder och styrelser. Betydligt färre än förr om åren.

Två motioner

Två motioner har lämnats in tills årsmötet. Bägge gäller uttalanden. Den ena föreslår att partiföreningen skall uttala sig positivt om partiets linje i EG-frågan! Den andra, som begär ett internt uttalande till partistyrelsen gäller Kenneth Sandberg i Kävlinge. Motionärerna, som är oroliga inför vad det uppfattar som tecken på överseende med Sandbergs rasistiska ståndpunkter vill att partistyrelsen skall uppmana honom att lämna sina uppdrag.

Opinionen tvingade Benny J (m) till taktisk(?) reträtt om S:t Lars

– Jag tror ni har vunnit, var distriktsläkare Teddy Adolfssons kommentar efter Benny Jönssons utspel på mötet om S:t Lars vårdcentral i onsdags. För andra gången på kort tid drog byalagets opinionsmöte om vårdcentralen fullt hus. Den här gången var Benny Jönsson, sjukvårdsdirektionens moderat ordförande närvarande. Han var den ende borgerlige representanten, varken centern eller folkpartiet ställde upp.

Benny Jönsson, som sägs vara pappa till förslaget att dra in vårdcentralen, hade fått kalla fötter. I stället för att i sjukvårdsdirektionen besluta att lägga ner vårdcentralen kastade han över bollen till de anställda. Han vill att de ska driva vårdcentralen på entreprenad.

– Det blir effektivare och billigare om det är privat, sa han.

Han sa däremot inte att det är ett fiffigt sätt att tvinga de anställda att starta eget, när de inte av sig själva inser att det är bättre att arbeta privat.

Många av åhörarna var skeptiska till att Benny Jönsson verkligen menade allvar även om alla var lättade över att det akuta hotet är över.

– Han ger sig nog inte så lätt. Han tror nog att han komma tillbaka om några månader och att vi då inte orkar agera, kommenterade någon.

– Men det lyckas han inte med så länge vi har Göte Bergström i byalaget, svarade en annan.

Nyhetsred.

Nästa torsdag

är det kommunfullmäktigemöte på stadshallen. Varför inte gå dit och lyssna på debatterna från äro- rarläkaren och kolla in den för- tätade stämningen i foajén, där en rad lokalpolitiska kändisar glider förbi? VB kommer i alla fall att vara där.

Marx för 90-talet?

Seminarie serie om marxismen och samhällsvetenskaperna. Per Frostin, prof. i systematisk teologi, Lund, författare till bl a *Den ofullbordade revolutionen: kristendomens och marxismens dialektik*, Stockholm 1982, inleder om "Marxism och kristendom" – befrielse teologins användning av marxismen".

Tid: tisd 28 januari kl 14–16, Sociologen, lärosal 1, 1:a vån.

Alla hjärtligt välkomna

Fega sossar

Ett uppmärksammat beslut som fastighetsnämnden tog före jul, var att två fastighetsägare, Thomas Löfgren och Fastighets AB Hufvudstaden skulle begäras under tvångsförvaltning eller särskild förvaltning. Skälet var att de låter bostadslägenheter stå tomma, på Stortorget 1 resp. Lilla Gråbrödersgatan. Hittills har en lägenhet varit outhyrd i elva år i bostadsbristens Lund!

Förslaget som kom från vänsterpartiet, motarbetades med alla tänkbara knep av fastighetskontorets tjänstemän, men stöddes ändå av en majoritet i nämnden i december.

Det första nämnden så gjorde på det nya året, med en ny borgerlig majoritet, var att riva upp beslutet. I det läget valde socialdemokraterna att lägga ner sina röster istället för att hålla fast vid sin tidigare linje!

Men anmälan hade väl redan skickats in till hyresnämnden? Nej, i strid med alla rutiner hade just det ärendet inte "råkat" bli expedierat – det kom ju helger emellan...

Sanningen är nog snarast den att varken fastighetschefen Rune Linder eller dåvarande ordföranden Gustav Hofvander (s) trots påstötning hade lyft ett finger för att verkställa beslutet innan det kunde rivas upp.

Svagt – eller kanske inte helt oväntat?

Tho

KNITTES KOMMENTAR till "Tid för folkstorm" i nr 2.

Se även ledaren.

Om solröda segel

Vidpass 500 personer ställde upp i lördagens demonstration mot regeringens ekonomiska politik. Det var framför allt byggnadsarbetare som protesterade mot den borgerliga regeringens politik, som bl. a. lett till ökad arbetslöshet bland byggnadsarbetare.

Lätt identifierbara socialdemokrater stod för talen. En av dem, från Malmö importerad, ville lösa byggnadsarbetarnas problem genom att bygga broar, enkannerligen Öresundsbroar. Hur många angav han icke.

Andelen byggnadsarbetare bland denna tidnings läsare är begränsad. Trots denna vetskap uppmanade såväl redaktion, som vänsterpartiets styrelse, i ett par ledare till uppslutning i demonstrationen.

Förmodligen tänkte man sig att det bland tidningens läsare fanns andra som var missnöjda med regeringens Bildts politik.

Tidningens pedagogiska metod tycks lämna övrigt att önska. Endast en handfull vänsterpartister ställde upp i detta första steg i "en folkstorm mot regeringens politik", som styrelsens ledare formulerade det.

Ingen från styrelsen och endast en av de aktiva lokalpolitikerna fann det mödan värt att stämma in i denna stormmelodi. Är snart segelatsen förbi?

Hässleholm

vill vänsterpartiets Skånedistrikt förlägga Riksbangård Syd till. Den nya rangerbangården är en investering med mycket stor livslängd, och det talar för ett läge som Hässleholm med goda utfartsvägar åt olika delar av Europa, både öst och väst, säger man. Positivt är också att alla partier i Hässleholm vill ha anläggningen.

Dessutom tycker vänsterpartiet att norra Skåne kan behöva den ekonomiska injektion, med en stor mängd nya arbetsplatser (dvs. ditflyttade från andra håll i Skåne), som riksbangården innebär.

Kortvitsar

är den senaste modeflugan i tidningsvärlden – se bl.a. Sydsvenskans Oss emellan-sida och Dagens Nyheter's Namn och Nytt. VB vill naturligtvis inte vara sämre. Vi kommer här med några exempel från trafiksektorn och hälsar fler bidrag välkomna till d.t.k.

Bara en skenhändelse, sa stinsen om urspårningen.

Flygaren växte in i sin roll. En prickfri resa till och jag är klar med grundkursen, sa skepparen.

Vid årsskiftet försvann Sovjetunionen i alla stillhet från kartan – i Veckobladet har tilldragelsen bara berörts i en bisats. Men så mycket mer intresse har den svenska vänstern ägnat de senaste årens omvälvande utveckling i Östeuropa, som med oanad hastighet ledde fram till Sovjetstatens upplösning. Den ideologiska revisionismen firar triumfer; "nytänkande" och dylikt är honnörsorden för dagen: "Kraven på förnyelse inom vänstern är stora" (VB 2/92).

Dessa bräckliga imperier

Så långt är väl allt gott och väl: lite förnyelse kan man alltid vara betjänt av. Men det är sämre ställt när det gäller bakgrunden och förutsättningarna för denna förnyelse. Jag saknar nästan helt den sakliga analysen av de östliga omvälvningarnas djupare inbörd – aningen egendomligt, kan det tyckas, när man har att göra med tänkare som får antas vara skolade i konsten att skilja mellan det subjektiva och det objektiva skeendet. Enkelt uttryckt: om man bortser från all retorisk utsmyckning, vad är det egentligen som har hänt?

Ett imperium har gått under, dess vasallstater har brutit sig loss, och en stark centralmakt har ersatts av en rad nationalistiskt inriktade regimer. Vi har ännu en gång åskådligt visats att ingen politisk/militär makt i längden kan bestå utan en stabil ekonomisk bas. Ännu en världsmakt har avslöjats som en koloss på lerfötter.

Renegater då och nu

Några lärdomar rörande socialismen är det däremot inte lätt att dra ur det som hänt. De lärdomar som fanns att hämta kunde vi ta till oss från 1918, då Rosa Luxemburg framförde den första genomtänkta kritiken av revolutionen, till 1968, då invasionen i Tjeckoslovakien satte definitiv punkt för detta experiment. Jag kan i viss mån förstå och respektera dem som tog avstånd från socialism och kommunism på 30-talet – till och med för en så utpräglad sorglig renegat som Arthur Koestler kan jag känna en viss sympati. Jag kan uppskatta dem som lämnade partiet efter invasionerna i Ungern och Tjeckoslovakien; vart och ett på sitt sätt avslöjade dessa övergrepp nya och därtills oanade avgrunder. Men för de senaste årens opportunisterna kan jag inte upp-
båda någon respekt.

Vad som nu hänt är att ett imperium har gått under, att ett socialistiskt experiment misslyckats och att därmed en parentes i Europas historia är avslutad. Eventuellt kvarlevande marxistisk-leninistiska fundamentalister behöver inte sörja: när Marx hävdade att en övergång till socialismen förutsätter ett väl utvecklat kapitalistiskt system, och när Lenin förklarade det vara "på

EG och klasska

Några tankar kring historis

längre sikt otänkbart att en sovjetrepublik skulle kunna existera jämsides med de imperialistiska staterna" (*Krigets oundviklighet*, åttonde partikongressen, 1919), skulle utvecklingen ge dem rätt. Det visade sig mycket riktigt omöjligt att bygga socialismen i en isolerad, industriellt outvecklad stat.

Det vore mig fjärran att göra gällande, att det faktum att Marx och Lenin hade rätt på denna punkt skulle visa att de hade rätt också i övrigt. Men det förefaller mig direkt bisarrt, när delar av Europas vänster utifrån denna deras klarsyn vill dra slutsatsen att de i alla avseenden skulle ha haft fel. Den enkla sanningen är den, att vi efter Sovjetexperimentet vet precis lika lite som tidigare om huruvida den socialistiska utopien på något sätt låter sig materialiseras.

På det hela taget är vi tillbaka i en situation erinrande om det tidiga 1900-talet, med ett efterblivet Östeuropa, ett krigstygnt Balkan och ett Västeuropa som hungrigt söker sko sig på den fattiga världens bekostnad. Den mest avgörande skillanden torde vara den, att dagens relativa sänjma mellan England, Tyskland och Frankrike gör konstellationen så mycket farligare. Om omvälvningarna i Östeuropa markerar något, är det alltså inte förändring och förnyelse utan i stället en närmast ofattbar kontinuitet.

Ett glas mosel vid Rhen

Den 18 juni 1986 satt jag och drack Moselvin på en uteservering i Koblenz, såg Rhen flyta förbi och filosoferade över historiens oföränderlighet. Allting flyter, sägs det; ändå var det faktiskt floden som förde mina tankar till kontinuiteten. Jag hade just besökt de stadshistoriska samlingarna i Städtisches Mittelrhein-Museum och där studerat en rad romerska stenar av ett slag som endast en verklig entusiast förmår uppskatta. Men där fanns också annat att se, förhistoriska gravfynd, medeltida keramik, målningar från 1700- och 1800-talet, samt en fotoutställning rörande stadens öden under mellankrigstiden och det andra världskriget. Det var denna sistnämnda som fick mig att börja fundera.

Staden Koblenz (*Confluentes* = "sammanflödet") växte fram ur ett romerskt härläger anlagt i början av vår tideräkning på den strategiskt viktiga plats där Mosel förenar sig med Rhen. Caesars legioner hade nått Rhen 54 f.Kr. och gjort floden till gräns mellan den av kelter bebodda romerska

provinserna Gallia och det fria Germanien. Olyckligtvis hade ett par germanska stammar hunnit ta sig över floden innan romarna kom, och med denna prestation kom de att påverka historien i vår egen tid. År 83 e.Kr. rättade romarna kartan efter verkligheten genom att göra området närmast väster om Rhen till en egen provins, Germania.

Folkvandringarna kom, men området längs den västra Rhenstranden förblev germanskt, i ständig motsättning till det germanska Frankrike. Napoleons arméer flyttade fram gränsen till Rhen, men snart återkom tyska statsbildningar: Elsass, Rheinland-Pfalz, Nederländerna. Efter de båda världskrigen upprepades samma sak, men båda gångerna tvangs fransmännen utrymma området redan efter en kort tids ockupation. Rhen flyter lugnt vidare, smutsigare än någonsin, och germanerna bor kvar på

Förr slogs européerna mest inbörda

Fortsatt nej till

Folkpartiet gav i onsdags ett oväntat stöd för att kvarteret Galten inte lämpas sig för ett parkeringshus. Det var när byggnadsnämnden skulle yttra sig över utredningen "Bilfriare innerstad". Det är en fortsättning på följetongen "Bilfri innerstad - del 1", som behandlades för ett år sedan. (Nästa del kommer förstas att heta "Bilfriaste innerstad!")

Utredningen, som gjorts av VBB VIAK, föreslår att endast begränsade fysiska åtgärder i gatunätet, som fler gågator, ska vidtas. En behörighetszon för hela

ampen kontinuitet

västra stranden. Om något karaktäriserar historien, är det kontinuitet och inte förändring.

Historisk materialism – en uppenbarelse

I Veckobladet 39/91 förklarar Sven-Hugo Mattsson att han "aldrig förstätt vad marxism är". På sätt och vis förstår jag honom: de djupare filosofiska sammanhangen skulle jag aldrig klara av att reda ut vare sig för mig själv eller omgivningen. Ändå har den historiska materialismen för mig alltid framstått som en uppenbarelse. När medvetandet drabbade mig, förvandlades det på det hela taget anekdotiska historientresse jag närt sedan barnsben till vad jag åtminstone inbillar mig vara en djupare förståelse av det historiska skeendet.

I detta sammanhang saknar det betydelse att grav kritik kan riktas mot delar av Marx' och hans efterföljares konkreta historie-

bild. Om det funnits något "asiatiskt" produktions sätt, i vilken mening och utsträckning man kan klassificera antiken som ett "slavsamhälle" – allt sådant är förhållningsbart och måste hela tiden omprövas inför historievetenskapens framsteg. Men kvar står den historiska materialismen – mindre som en direkt "metod" att angripa historien än som ett par ovanligt välslipade glasögon att betrakta den genom. Med risk att trampa bättre på låsta marxister på tåma, skulle jag vilja reducera den bild dessa glasögon givit mig till detta enda: de starkares förtryck av de svagare, en aldrig upphörande utslagning som inte låter sig hejdas av några humanitära hänsyn.

Inget har hänt

Och här kommer jag tillbaka till frågan om vad de senaste årens till det yttre omstörtande händelser betytt, i djupare mening och i ett längre perspektiv – och jag vill svara: ingenting. Förtrycket, utslagningen och plundringen finns kvar; till och med revolutionens hopp har nu till stor del berövats de förtryckta. För oss, här och nu, ser verkligheten kanske lite annorlunda ut än före 1917: vi behöver inte längre ens besväras av åsynen av våra offer. Med all respekt för de klass-

klyftor som faktiskt finns kvar i dagens Sverige vill jag – med risk att beskyllas för appelska villoläror – hävda, att vi nu ordnat det så vist och praktiskt att de som med sina umbäranden bär upp vårt välstånd framför allt står att finna i fjärran länder och världsdelar, långt från våra känsliga ögon. Men här hemma kan vi vandra genom Nöden och glädjas åt en välmående stadsdel. Vi kan till och med gå förbi de landsmän som faktiskt har det illa ställt utan att behöva överhövan stötas av deras klädsel eller opassande uppträdande. Former förändras, men förtrycket förblir detsamma.

EG:s innersta mening

Om EG:s långsiktiga mål råder stor oklarhet, men så mycket torde lugnt kunna sägas, att en central punkt i organisationens progra är att med kraft hävda Europas fortsatta överklassställning i en allt fattigare värld. Och detta tror jag är EG:s innersta mening: inte att skapa något nytt utan att envist hålla fast vid det gamla. Propagandan vill få oss att tro att Europas gränser varit mer eller mindre slutna förr. Men trots EES-avtal och annat (jfr Lars-Arne Norborg i Veckobladet 2/92) har det faktiskt handlat åtskilligt över gränserna redan tidigare. Det gick till och med bättre att åka tåg genom Europa på 50- och 60-talet än det går i dagens EG. Och alla vackra ord till trots kan universitetsvärldens stolta Erasmus-projekt inte dölja det faktum att studenter rört sig mellan Europas universitet sedan medeltiden.

Vad vi ser är inte exempel på förnyelse utan i stället på stärkande av kontinuiteten – framför allt av Europas gamla maktställning som världens ekonomiska, maktpolitiska och kulturella centrum. Efter ett nittonhundrat år där denna ställning gått mer eller mindre förlorad till USA, Sovjetunionen och till och med Japan, vill man återknyta till tiden före världskriget. Perioden 1917–1991 skall nu i alla avseenden förvandlas till en historisk parentes – ett naturligt handlingsprogram för Europas höge, men minst sagt dubiöst då det framförs av ledande företrädare för den allt egendomligare sammanslutning som kallar sig "vänsterpartiet". Snart måste vi nog fråga: vill vänster om vad?

Örjan Wikander

Fotnot. Alla mimns kanske inte dansken Gotfred Appel som som Örjan Wikander refererar till. Appels teorier om att överprofiterna från utslagningen delvis användes till att "muta" de rika ländernas arbetare anammades av 1968 års svenska "rebellrörelse".

VB:s EG-debatt fortsätter. I nästa nummer skriver Gunnar Sandin: "Marx skulle ha gillat EG!".

Lunds kaféer, rond 3:

Småskaligt

För fyra år sen testade VB Lunds innerstadskaféer med servering från senast klockan tio, dvs när en gentleman intar sin frukost. På den tiden kunde man fortfarande få kaffe, liten ostmacka och wienerbröd för femton kronor.

När ett andra svep gjordes häromåret kunde det konstateras att priserna hade gått upp rejält. Och nu är vi framme vid nästan en fördubbling.

Reflexionen föranleds av ett besök på Café Baguette, ett av de senaste tillskotten i floran. 27 kr vill de ha för de tre elementen. Ändå är Baguette ett anspråklöst litet ställe, med summa tre bord och tretton stolar. Tre av stolarna finns utmed en fönsterbänk, och där kan man titta ut över den inte alltför spännande Grönegatan.

Wienerbrödet var litet och nyss upptinat. Smörgåsen lämnade inga bestående minnen, medan kaffet var av en ovanligt god rostning. Egentligen ska man, som namnet anger, äta baguetter som finns med många olika fyllningar. Råvarorna är tydligt och dekorativt upplagda bakom en glasdisk, och några apelsiner och annan frukt bidrar till ett sunt allmänintryck.

Eftersom den lilla personalen dessutom är okonstlad och vänlig kunde jag tänka mej att besöka Café Baguette fler gånger, särskilt som det torde krävas hög beläggning för att det lilla stället ska kunna överleva. Om det inte vore för country & westernmusiken ur högtalarna.

Gr

ETT PAR järnvägsremisser

besvaras just nu av Lunds kommun. Det gäller riksbangården, dubbelspåret till Kävlinge och utbyggnaden till tre eller fyra spår mellan Lund och Malmö. Strategin är att hänvisa till det nya godsspår som har snabbutrets av Lund och fyra andra kommuner. Med ett sådant skulle banan genom Lund inte behöva breddas.

Bakom den livliga aktiviteten märker man Lunds stadsbyggnadsdirektör Anders Tingvar, som har engagerat sej hårt i de olika spårdragningsfrågorna. Det är bra med detta engagemang och den kunskap som byggs upp.

Inte fullt så bra är att man ständigt anar stadsbyggnadsdirektörens formuleringskonst, eller byråkratsvenska som man också kunde kalla det. "En rimlig bedömning är att nettoeffekten utmed detta avsnitt ... sannolikt blir positiv", står det t.ex. i svaret om riksbangården. "Ditt tal skall vara ja, ja eller nej, nej", frestas man citera inför sådana dubbel- och trippelgarderingar.

es. Även svenska kungar utmärkte sej

parkeringshus i Galten

stadskärnan, som gatunämnden beslöt om förra året, är inte längre aktuellt, inte heller att ytterligare förbättra kollektivtrafiken, ordna infartsparkeringar eller höja pavgifterna. Biltullar och parkeringsrestriktioner är helt ute, om man får döma av utredarnas förslag.

Till detta hade stadsarkitektkontoret sagt ja, och även betonat att "det förligger ett betydande parkeringsunderskott i stadskärnan". Man anser "att utformningen av ev. nya parkeringar mycket väl kan samordnas, inordnas

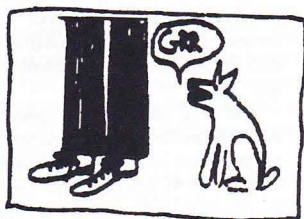
och harmoniera med med stadskärnans miljö- och kulturhistoriska värden". Det tyckte nu inte v, mp och s, och när det gäller att kombinera en underjordisk parkering och en grön gård i kvarteret Galten, protesterade även folkpartiet.

Det bådar gott när det gäller att slå vakt om miljön för Vårfruskolans elever och personal, och att motståndet fortfarande lever mot ytterligare trafikallstrände-p-hus i stadskärnan. Vi hoppas på folkpartiet i fortsättningen!

Tho

VECKOBLADET. Bredgatan 28, 222 21 LUND. T 046/13 82 13. Postgiro 1 74 59-9. Pren 120 kr per år. Ansv. utg. Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Tidskriftsverkstan (Wallin & Dalholm) Fabriksg. 5. T 11 51 59 onsd. faxnr: 046/146582. e. kl 18. Manus lämnas senast onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan anges: Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma, Lund. Utges med stöd av Vänsterpartiet. Red. ansv. för innehållet.

HÄR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet, (Se ovan)
NY ADRESS.....

Lantkultur?

Nu har det kommit, programkommissionens förslag till nytt program för vänsterpartiet. VBS läsare uppmanas att diskutera det med liv och lust.

Själva nöjer vi oss för dagen med att uppmärksamma en enda liten punkt. Nämligen punkt 4:2. Där står bl.a.: "Genom att utveckla landsbygden ekonomiskt och kulturellt vill vi skapa ett tryggare och mindre sårbart samhälle."

Borgerliga kommentatorer har redan konstaterat att programmakarna är på väg att överge marxismen. Bättre motbevis än den citerade meningen gives icke. Ty hur skriver Marx och Engels i *Kommunistiska manifestet*? Jo: "[Die Bourgeoisie] hat ... einen bedeutenden Teil der Bevölkerung dem Idiotismus des Landlebens entrissen" (MEW, 4, s 465), dvs. har befriat en betydande del av befolkningen från "lantlivets förslövande inverkan", som det står i Bertil Wagners tama översättning. Manifestet ville fullfölja denna process. Som punkt 9 i aktionsprogrammet för de mest utvecklade länderna finns ett "successivt avlägsnande av skillnaderna mellan stad och land".

När Herman Schmid och de andra programskrivarna vill utveckla landsbygden kulturellt fortsätter de alltså en traditionell marxistisk linje.

Man förstår programkommissionens spontana och mänskliga reaktion. Kanske har den gjort ett studiebesök i en by som Genarp eller Håstad och funnit att där inte finns särskilt mycket av kultur, och att invånarna inte verkar särskilt utvecklade, med stadens mått mätt. Denna humanitära medkänsla har sedan förenats med det tyngande teoretiska arvet från Marx.

Men är denna linje självklar för ett modernt och odogmatiskt vänsterparti?

Nej, vill vi mena. Är det inte just stadens ekonomiska och kulturella överrefinamang som gör dagens samhälle så sårbart? Är inte landsbygdens kulturella särart just en kraftkälla som vi stadsbor kan hämta näring ur?

Jo.

Grr

Rune svarar Rolf och Annika

I min insändare i VB nr 40 reagerade jag på två saker i en tidigare artikel av Rolf Nilson. Dels mot hans språkbruk, när han kallar partimedlemmar som försvarar partiets politik för extremister, dels mot att han försvarar Annika Åhnberg, när hon använder sin position som riksdagsledamot att föra en mot partiet avvikande uppfattning i bl. a. EG-frågan.

I ett försök att göra problemet synligt jämförde jag med Kenneth Sandberg i Kävlinge, som också säger sig diskutera partiets politik. Det var inget bra exempel eftersom både Rolf och Annika uppfattade det som om jag jämställde dem politiskt med Sandberg, vilket naturligtvis inte var meningen.

Framför allt ville jag ha svar på frågan hur Rolf och Annika skulle handla konkret i t. ex. riksdan när det gäller EG-frågan.

I Veckobladet nr 1 svarar Rolf Nilson och Annika Åhnberg var för sig. Jag noterar, beträffande Rolfs svar, att språkbruket har förbättrats, men att jag i övrigt inte får svar på min fråga.

Jag noterar också att han anser att partiet för sin överlevnad "måste kunna ifrågasätta det mesta", vad som nu menas med det. Jag kan inte tycka att partiets överlevnad är ett mål i sig. Det måste väl vara partiets politik som utgör grunden för dess existensberättigande? Men jag är ju förstuds inte riksdagsledamot.

Bör präster tro på Gud?

Annika Åhnberg har inte förstuds innebörden i min kritik. Hon låtsas som om frågan gäller hennes rättighet som partimedlem att delta i den politiska diskussionen. Den har jag aldrig ifrågasatt. ÅÅ har debatterat i de organ som står alla medlemmar till buds: vår egen interntidning. ÅÅ har också skrivit i *Norrskensflamman*. Det är också OK. Där är det troligt att andra vänsterpartister kan bemöta henne.

Men när ÅÅ ställer upp i (t.ex. TV 3 hos Robert Aschberg) och de stora dagstidningarna, vars främsta intresse är att torgföra hennes kritik mot partiets politik,

och försvarar det med sin rätt att diskutera partiets politik, då hänger jag inte med.

Man måste naturligtvis inte tro på Gud för att vara med i svenska kyrkan. Men om man är präst bör man göra det! (Det har vi t.o.m. utslag i AD på om jag inte minns fel.) Om ÅÅ tvivlar på väsentliga delar av partiets politik (kommunala daghem, EG-frågan) kan hon fortfarande vara medlem i partiet. Jag tycker dock att hon bör lämna sina offentliga uppdrag.

Är det så svårt att förstå min ståndpunkt? Är det för mycket begärt att en kandidat, om hon tvivlar på väsentliga frågor i partiets politik, deklarerar dessa tvivel före nomineringen till förtroendeposter (såsom Rolf Nilson faktiskt gjorde)? Så att medlemmarna kan ta ställning till om man trots dessa tvivel vill välja kandidaten.

"Kärnan i det socialistiska projektet är att avskaffa klassamhället och frigöra människans skapande förmåga på ett konstruktivt sätt. Därför måste vi avskaffa produktion för vinst och ersätta den med produktion för behov (vilket förutsätter utvecklad demokrati)."

Detta och mycket annat, som jag kan instämma i, skrev Annika och Berra Åhnberg i en artikel i Vpk-Information för två år sedan.

Är det inte viktigare, som förtroendevald, att forma en politik för dagens Sverige utefter den förutsättningen, än att föra ut en politisk linje som majoriteten av våra medlemmar och väljare inte önskar?

Rune Liljekvist

Blåsarkurs

Röda Kapellet ordnar tillsammans med Studieförbundet en kurs för nya blåsare. Den vänder sej främst till elever som kan de första grunderna, men kanske inte stort mer, på sitt instrument. Genom att träffas en gång i veckan och öva enklare samspel kan man, om man dessutom tränar enskilt, om man så vill komma med i Röda Kapellet mot slutet av våren.

Kursen leds av Kapelletts ordinarie dirigent Birgit Stare som är utbildad musiklejare. Den startar *onsdag 5 februari kl 18* på vänsterpartiets lokal, Bredgatan 28, men om det finns starka önskemål bland deltagarna kan veckodagen därefter ändras. Kursavgiften är 100 kr, men endast en medlem i varje familj behöver betala. Närmare upplysningar, t.ex. om lån av instrument, ges av Gunnar Sandin, tel. 135899.

Årets sommarläger

kommer att hållas som vanligt sista veckan i juli.

Lite osäkerhet har det varit om vilken vecka som menas, men problemet har lösts på så sätt att platsen (vid Hjertasjön, utanför Lönsboda) redan är bokad av andra vecka 31.

Alla sommarlägerälskare kan därför redan nu reservera vecka 30 (18/7-25/7) för årets tältsester.

Mer information om program etc. följer om några veckor.

För lägerkommittén
David Edgerton

Öppet möte om framtidens sjukvård

Onsdag 29 januari anordnar vänsterpartiets landstingsgrupp ett öppet möte om framtidens sjukvård på partiets partilokal, Bredgatan 28 med start kl 19.

Alla intresserade inom och utom partiet hälsas välkomna för att diskutera kring en radikal framtida sjukvårdspolitik. Vi bjuder på fika. *Vänsterpartiets landstingsgrupp*

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte må 27.1 kl 19.15 på partilokalen. Förberedelser för kommunfullmäktige.

Hannas Fläkt Sö 26.1 kl 17.00 Rep på Palaestra.

RÖDA KAPELLET Sö 26.1 kl 18.45 rep på Palaestra. Repertoar: Caférépertoaren. Dessutom testar vi "Järnvägsfuga" av Hilding Rosenberg, som skulle ha fyllt 100 i år.

Obs årsmötet LÖ 7.2 kl 18. Fest kl 20.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Thomas Schlyter, Rune Liljekvist och Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer: Gunnar Sandin, tel 13 58 99. Vid utebliven tidning ring Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69